

Bilag 1.

Retsplejeudvalget.

Adr. Højesteret, Christiansborg.

København, den 5. Februar 1935.

Til Justitsministeriet.

Det i Justitsministeriets Skrivelse af 18. f. M. (Brev Nr. 1503, Journal 2. K. 1933 Nr. 3412) til Erklæring fremsendte Forslag om Ændring i Retsplejelovens Regler om Fængsling har været behandlet paa et den 2. ds. afholdt Møde, hvor det med Hensyn til Lovforslagets § 1 vedtoges at indstille følgende Affattelse:

I Retsplejelovens § 780, 1ste Stykke, tilføjes efter 2 c., der afsluttes med Komma,

„*eller*

d) foreligger Forhold, der i væsentlig Grad bestyrker Sigtelsen, og Forbrydelsens Grovhed samt Arten eller Omfanget af de strafferetlige Foranstaltninger, der kan blive Spørgsmaal om at anvende, skønnes at kræve, at Sigtede af Hensyn til Retshaandhævelsen ikke bør være paa fri Fod.“

Herfor stemte 11 Medlemmer, medens 2 (Gelting og Jarner) stemte imod, 2 (Lind og Zieler) undlod at stemme og 2 (Henriques og Stampe) var fraværende.

Med Hensyn til Lovforslagets § 2 vedtoges der i Sammenhæng med ovenstaaende at indstille følgende Affattelse:

I Retsplejelovens § 786, 1ste Stykke, indskydes efter „2 c.“: „*eller d.*“.

Lovforslagets § 3 gav ikke Anledning til Omtale.

Som det vil ses, har der inden for Udvalget været overvejende Tilslutning til selve Tanken i Lovforslaget, nemlig at der under Forudsætning af en Anvendelse af § 780, 1ste Stykke, Nr. 2 a., som lægger stærk Vægt paa den konkrete Sandsynlighed for Sigtedes Flugt etc., kan tiltrænges en Adgang til Fængsling ud fra mere almene Hensyn til Retshaandhævelsens Tarv. § 780, 1ste Stykke, Nr. 2 a. og c., forfølger rent processuelle Formaal under en foreliggende Straffesag, Nr. 2 b. varetager tillige et videregaaende strafferetligt Hensyn. Men selv om intet af disse Synspunkter kan anlægges, kan der være god Grund til at foretage en Fængsling. Naar alle regner med Sigtedes Brøde og altsaa imødeser en alvorlig strafferetlig Indskriden over for ham, kan det efter Omstændighederne virke meget anstødeligt, at Folk dog i Forretnings- og Omgangslivet maa se paa og taale hans frie Færden. Selv om Skylden og dens Følger endnu ikke er fastslaaet ved endelig Dom, kan dette fremkalde et Indtryk af manglende Alvor og Konsekvens i Haandhævelsen, der egner sig til at forvirre Retsbevidstheden.

Naar Lovforslaget anbringer den nye Fængslingsregel i Paragraffens næstsidste Stykke, har det formentlig været for at betegne dens særlige Karakter i Forhold til Reglerne under 2 a., b. og c., men derved tabes Tilknytningen til Forskriften i Paragraffens 1ste Stykke om, at der skal foreligge „skellig Grund“ for Sigtelsen, og Forudsætningen herom er ikke direkte udtalt i Regelen. Da man er enig i, at Regelen særlige Karakter tydelig bør fremgaa af Sammenhængen, og da det ikke lader sig gøre at indlemme den under 2 a., kommer man derfor til, at den maa opføres under d. som et fjerde Fængslingstilfælde, hvorhos man ved Ordene „af Hensyn til Retshaandhævelsen“ har ment at tydeliggøre Regelen særegne Motivering.